

Omstændigheder, som i Praksis anses for tilstrækkeligt Grundlag for Meddelelsen af Advarsel. Det viste sig da ogsaa under den nylig stedfundne — nu kommer jeg til det, som det ærede Medlem oplæste — „omfattende og indgaaende retslige Undersøgelse angaaende Sigtelser mod Sædelighedspoliets Betjente for begaaede Misligheder, at de i Pressen og paa Møder fremkomne mere eller mindre oprørende Beretninger om Overgreb og Misbrug; begaaede af Politifunktionærer paa det Omraade, hvorom her tales, vare uvederhæftige og ugrundede“. Udtalelsen vedrører kun dette ene Punkt: Spørgsmaalet om Foranstaltninger, der gaa ud paa Meddelelsen af Advarsel og intet andet, vedrører altsaa aldeles ikke de Forhold, som det ærede Medlem vilde benytte dem til. Maa jeg maaske i denne Anledning ogsaa over for den højtærede Justitsminister endnu tilføje, at jeg synes, det er lige haardt nok, at man ikke skal sige, at det gennem Sædelighedssagen oplyste er tilstrækkeligt til at kaste Skygge paa hele Sædelighedspolitiet. Jeg maa gøre opmærksom paa den rent faktiske Kendsgerning, at Sædelighedspolitiet paa det Tidspunkt, da Skandalen fandt Sted, talte 6, siger og skriver seks Betjente, af hvilke to bleve dømte ved Kriminalretten.

Formanden (*Sofus Høgsbro*): Det ærede Medlem talte noget længere, end en kort Bemærkning berettigede til.

Der er endnu fire Talere indtegnet, men da det vil være ønskeligt at faa Forhandlingerne tilendebragte i Dag, vil jeg henstille til ærede Medlemmer at tage det mest mulige Hensyn dertil.

Svendsen: Jeg skal saa vidt muligt tage den ærede Formands Henstilling til Følge og fatte mig saa kort, som jeg nogenlunde kan, og det vil ikke falde mig særlig vanskeligt, eftersom den største Del af, hvad jeg vilde have sagt, allerede er udtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (*Svend Høgsbro*). Da han imidlertid noget klagede over, at den Tilslutning, som Forslaget havde faaet her i Salen, havde været ringe, vil jeg ikke undlade at begynde mine Udtalelser med at rette en virkelig Tak til de Herrer, som have bragt dette Forslag frem. Jeg tror, jeg er berettiget til at gøre det ikke alene paa egne og mange Medlemmers Vegne her i Salen, men ogsaa paa mange Tusinders Vegne uden for Salen. Jeg har ikke kunnet frafalde Ordet, fordi jeg ikke fandt det stem-

mende med den Stemning, der hersker over for denne Sag baade her i Salen og ude i Landet, at tie ved denne Lejlighed. Vi vide jo, at det ikke er mange Aar siden, at vi her i Folketinget modtog en Adresse, forsynet med hundrede Tusinder af Underskrifter, hvori der stilledes et bestemt Forlangende angaaende det i Lovforslaget berørte Forhold. Jeg er overbevist om, at Stemningen i denne Sal har ikke forandret sig siden, og jeg er derfor glad over, at Forslaget er kommet frem. Jeg vil haabe, at der nu kan blive noget ud af det. Der blev sagt forleden Dag af et æret Medlem (*Rørdam*), at dette Lovforslags Titel ikke er saa fuldstændig rigtig, som den burde være. Jeg synes imidlertid, at der i den i hvert Fald siges, hvad der er Meningen og maa være Meningen, nemlig at modarbejde den offentlige Usædelighed og den veneriske Syge. Det er det eneste, vi kunne vente at gøre i denne Sag. Der er ingen, der tror, det er muligt ved Lov at forbyde eller forhindre Usædelighed. Det højeste, vi kunne tænke at gøre, er at modarbejde og sætte en Skranke for de skadelige Følger, den har for Livet. Det, som vi ere imod, det, som jeg antager, Forslagsstillerne ere imod, er den Maade, hvorpaa Prostitutionen for Tiden er ordnet her i Kjøbenhavn. Vi ere imod det Autoritetsstempel, den har paa sig, og som har gjort sit til at forvirre Folks Begreber om denne Sag. Jeg mener, at vi fra Lovgivningsmagtens Side nødig skulle bidrage til at forvirre Folks Begreber hverken retslig eller moralsk. Men jeg kan ikke se rettere, end at, som Prostitutionen hidtil har huseret her i Kjøbenhavn, maa den fremkalde en fuldstændig Begrebsforvirring hos Folk baade retslig og moralsk. Jeg skal ikke komme vidtløftig ind paa dette Emne. Det er allerede omtalt udførlig af adskillige ærede Talere, at som Tilstanden nu er ordnet, er det paa den ene Side tilladt at drive Utugt som Erhverv, medens det paa den anden Side er gjort til ulovligt Erhverv ved, at Politiet advarer derimod. De vedkommende blive efter at have modtaget Advarsel straffede et Par Gange, og naar de desuagtet ikke ville gaa bort fra denne Beskæftigelse, siger man til dem fra Lovgivningsmagtens og Poliitiets Side: Ja, ville I ikke lade være nu, da I ere straffede, skulle I fremtidig have Lov til at drive Erhvervet i saa stor Udstrækning som muligt, naar I blot følge den Rette-snor, som vi angive for Jer. Hvis dette ikke er et Forsøg paa at fremkalde en